

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Σ' ένα χωριό της Γαλλίας, μέσα σ' ένα μεγάλο, παλαιό, αρχοντικό, ζή κατάλοιπη μία αλλόκοτη γρηά υπέρβια, η γρηά Μαγκέ, η Στρίγγλα, όπως τη λένε οι χωρικοί. Η Μαγκέ είχε μυστηριώδες και άγρια. Όλοι την φοβόνταν. Δεν μιλούσε κανένα. Ζη και μέσα πατήριμ, από τον καιρό που πήκανε μυστηριώδης η πρώτη γυναίκα του κυρίου της, μία πενήμορφη μικρούλα, την οποία η Μαγκέ έλάτρευε. Και να έβλεπε τον κύριό της, ο κ. Έδμος ντε Νορβαζύ, της γράφει να έτοιμάσει το πατρικό του σπίτι, γιατί πρόκειται να φτάσει σ' αυτό με τη δεύτερη σύζυγό του, την πανέμορφη επίσης Σουζέτ. Το γράμμα αυτό άναστατώνει τη Στρίγγλα. Θέ φτάσει μία άλλη γυναίκα, στο σπίτι που πήκανε η πρώτη της κυρία, η λατρεία της... Όταν έλασαναπερσέθηκε ο κύριός της; Τη δεύτερη σύζυγό του, την Σουζέτ, ο κ. ντε Νορβαζύ τη γνώρισε και την έρωτεύθηκε σε μία λουτρό-πολι, που βρισκόταν με την εξάβελη της Ίσαουρίνα Άδελέν. Την παντρεύτηκε κατόπιν στο Παρίσι και ζούσαν ευτυχισμένοι, όταν άξαφνα η Σουζέτ του ζήτησε να επισκεφθούν το πατρικό του σπίτι, στο χωριό.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Αλλά η Σουζέτ χτύπησε κάτω το πόδι της και φώναξε πεισματάρικα:

—Φεύγωμε αύριο!

‘Αλλά και ο σύζυγός της άπάντησε με το ίδιο πείσμα:

—Όχι!...

*Ηταν γλωμός σάν φάντασμα.

Τότε η Σουζέτ έδράκασε.

Και τὰ δάκρυά της τόν έκλόνισαν, τόν έκαναν και έλεπε τὸ «ναί»

Μάταια προσπάθησε πηγαίνοντάς την σε μερικές κοσμικές διακεδάρσεις ακόμη—να την κάνει να ξεχάσει τὸ ταξείδι αυτό. Κατάρθωσε, μόνο, να τὸ επιβραδύνει μερικές βδομάδες.

‘Αλλά γιατί τὰχα ο κ. ντε Νορβαζύ φοβόταν τόσο πολύ αυτό τὸ ταξείδι; ‘Όσο παράξενη κι’ αν ήταν αυτή η φαντασιοπληξία της Σουζέτ, μήπως δὲν είχε κι’ άλλες πολλές φαντασιοπληξίες, πολύ πὸ παράδοξες ἀπ’ αὐτήν, στις ὅποιες δὲν έφερε ποτέ καμμία αντίρρηση; Τὸν τρόμαζε, ἀλήθεια, τόσο πολύ τὸ χιόνι και η έρημιά;...

Πάντως, όταν τὸ έλεγε η Σουζέτ:

—‘Ό! Πόσο διάλογο να θρεθῶ εκεί κάτω!

‘Ο κ. ντε Νορβαζύ τὴν κούταξε στα μάτια σιωπηλός. Φαινόταν σαν ν’ αγωνιούσε...

Τέλος ανεχώρησαν, ἀφου ο κ. Νορβαζύ έγραψε ένα γράμμα στη γρηά Μαγκέ.

Τὸ τραίνο έτρεχε μέσα στο σκοτάδι. Έκεινη κοιμόταν κι’ αὐτὸς τὴν κινούσε τρυφερά, τὴν έλκινιζε και λησιμονούσε κάθε ἀνησυχία μέσα στην έκστασι να τὴν κούταζε τόσο λεπτή και τόσο χαριτωμένη μέσα στην ἀγκαλιά του.

Τώρα η ταχύτης της ἀμαελοποιχίας άρχισε να ελαττώνεται σινα-σινα.

—‘Ωμπρεβίλ! ‘Ωμπρεβίλ! ἀκούστηκε ἀξαφνα η βυνατή σωνή τὸ ὄρηγο, η ὅποια πῶσε δλα τὰ θαγόνια και εζήτησε τὴν Σουζέτ.

—Μπᾶ! Φτάσαμε; φώναξε η Σουζέτ. Για δὲς τὸ σὺντροσο πὸ ἔγω! Δὲν με ζυνοῦσε... Στοιγνιατῶ πὸς θά ζῶνες να πενάσουμε ἀπὸ τὸ σταθιό, ναοίς να με ελδοποιήσης. Έννοια σου διους, θά μάθω ναί! σου στανιζει τόσο τὸ να με φέρης εδῶ. Ίσως να έχης ἀφήσει πολὺ κακές ἀναυησιες.

Και, ἐνῶ μιλούσε, φοροῦσε τὴ γούνα της. Έκεινος κατέθηκε, ναοίς να τὴς ἀπαυτήση και μετὰ τὴς έδωσε τὸ χέρι του για

‘Ο κ. ντε Νορβαζύ τὴν κένταζε στα μάτια σιωπηλός

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

νά τὴν βοηθήσει να κατέβη.

‘Η Σουζέτ πήδησε κάτω ελαφρά και γελαστή.

—Πές μου! Μήπως έκανες κόρτε στις χωριατοπούλες; τὸν ρώτησε.

‘Αλλά ἐκεῖνος πάλι δὲν έβουσε τὴν σιωπή του.

Βγήκαν ἀπὸ τὸ κτίριο τὸ σταθιό και θρέθηκαν στην πλατεία τὸ φτωχὸ χωριό.

Μπροστά τους ἀπλωνόταν τὸ πανόραμα τὸ χιονισμένου δάσους, τὸ ἀνοιχτὸ ὄριζοντος.

‘Η Σουζέτ γελοῦσε, τὴν εὐχαριστοῦσε η παγωνιά.

—Τί ὠραία πὸ εἶνε! Τί ὠραία! εἶπε δυνατὰ, για να τὴν ἀκούση ο σύζυγός της.

‘Αλλά ο κ. ντε Νορβαζύ δὲν ήταν πειὰ στὸ πλάι της. Εἶχε προχωρήσει μπροστά. Πλησίαζε τώρα ένα ἀμάξι μόνιπο, τὸ ὁποῖο ήταν σταματημένο ἐκεῖ κοντὰ.

Τὸ ἀμάξι ήταν ἀνοιχτὸ, εἶδος κάρρου, κ’ εἶχε ξύλινα καθίσματα. Στὴ θέσι τοῦ ἀμαελητάτου φαινόταν μία αλλόκοτη σιλουέτα, γυναικεία πιθανῶς, ἀκίνητη και ἀλύγιστη.

—Καλησπέρα, γρηά-Μαγκέ! εἶπε τραχειὰ και ἀποτομα ο κ. ντε Νορβαζύ, μόλις στάθηκε κοντὰ στὴ θέσι τοῦ ἀμαελητάτου.

‘Η γρηά-Μαγκέ—γιατί αὐτὴ ήταν πράγματι—δὲν κινήθηκε, ἀλλὰ εἶπε με φωνὴ χαμηλή.

—‘Όστε εἶνε ἀλήθεια; ‘Ηρθατε;

—Βέβαια.

—Και η γυναίκα, αὐτὴ ἐκεῖ, εἶνε η γυναίκα σας;

—Ναί! ‘Η κυρία ντε Νορβαζύ.

—Και ἤρθατε... ἤρθατε μαζί της! Τολμήσατε; Και τὰ φαντάσματα, τὸς θρυκόλακες, δὲν τὸς φοβάστε;

—Γιὰ να σοῦ πῶ! εἶπε ἐκεῖνος με αὐστηρότητα.

‘Εκείνη δὲν ἀποκρίθηκε στην παρατήρησί του, κι’ αὐτὸς τὴς ξανάπε πεισματωμένα:

—Πῆρες τὸ γράμμα μου, ἀφου εἶσαι ἐδῶ... Λοιπὸν, ετοιμάσε τὸ σπίτι!...

—Γιὰ να δεχτῶ τὴν γυναίκα σου; τὸν ρώτησε τότε η γρηά τρακλητική.

—Ναί! βεβαίωσε ἐκεῖνος, προσπαθώντας να φανῆ περισσότερο επιβλητικός.

‘Αλλά η παράξενη υπέρβια εἶνε και πάλι ἀτάραχη και με τὸνο παγερο ἀποκρίθηκε:

—Τὸ ετοιμάσα!

—Καλὰ! εἶπε τότε ἐκεῖνος πεισματωμένα.

Κι’ ἀμέσως στράφηκε πρὸς τὴν σύζυγό του και τὴς έγνεψε να πάη κοντὰ του.

Τότε δμως η γρηά-Μαγκέ έκανε ένα μυστηριώδη μορφοσμο και με μία φωνὴ αλλόκοτη, τόσο ὀπόκοψη, πὸ μόλις ἀκούοῦταν, τὸ εἶπε:

—‘Ακουσε με, κύριε!... Δὲν κάνατε καλὰ πὸ ἤρθατε... Φύγετε πάλι μαζί της..

Ξυπηήστε τὸς ἀθρώπους στὸ γάνι. Θὰ σας ἀνάψουν φωτιά και θὰ περάσει καλὰ ως τὴν ὄρα πὸ θά περάσει τὸ πρῶνὸ τραῖνο. Σας ικετεύω... Σας παρακαλῶ, μὴν έλθετε στὸ σπίτι! Φύγετε! Βλέπετε, διτι έξετέλεσα τὴ διαταγή σας... Μοῦ γράψατε να φέρῶ τὸ ἀμάξι και τὸ έφερα. Μὴν ἀνεθίτε διως, Σας εζορκίζω, ναοίς στὸ Παρίσι! Φοηθήτε τὰ φαντάσματα.

‘Ο κ. ντε Νορβαζύ, ἀντὶ να τὴς ἀποκρι-

